

fører — mener man dernæst ikke, at det kan være muligt at røre ved den i Seminarieloven fastsatte Fagrække.

Derimod vil man anse det for en Fordel, om de Seminarier, der ønsker det, maatte kunne foretage en *Omlægning af Seminarernes Læseplan*, hvorved enkelte Fag kan gøres færdige paa kortere Tid, saaledes at de ikke kan være bundne til at afholde Eksamens 1. Del inden for en bestemt Fagkreds efter 2 Aars Forløb og henskyde hele Resten af Eksamen til Prøve efter 4 Aars Forløb. Ligeledes bør de nuværende Regler om Specialelæsningen kunne ændres, saaledes at der bliver større Frihed for Seminarierne med Hensyn til Valg af *Speciale*.

Endelig er man ikke fremmed for den Tanke, at den *mundtlige Eksamen kan indskrænkes og i visse Fag afløses af andre Prøver*, eller muligvis, at visse Fag kunde være helt uden Prøve, hvis Seminariet kunde finde et andet Grundlag for Bedømmelsen.

Denne Særordning for de enkelte Seminarier maa dernæst tage Form af et Forslag fra disse til Ministeriet, som Ministeriet maatte godkende i hvert enkelt Tilfælde; en Særordning maa kunne godkendes saavel for Statsseminarierne som for Privatseminarierne.“

Efter i Landstinget at have været gjort til Genstand for en indgaaende 1. Behandling henvistes Lovforslaget til et Udvalg, som i sin Betænkning udtaler:

„Der har været Enighed om at give Tilslutning til Lovforslagets Fremme. Udvalget forudsætter dog, at der ved Eksamens eventuelle Erstatning med andre Former under alle Omstændigheder kræves visse skriftlige Besvarelser med Bedømmelse saavel fra Seminariets Side som ved en beskikket Censor. Ministeren har erklæret sig enig heri.“

Ved 2. Behandling gjorde Udvalgets *Ordfører* (Johannes Hansen) i Overensstemmelse hermed gældende, at adskillige Grunde taler til Fordel for en saadan Medvirken af en beskikket Censor. „De Seminarier, der gaar ind i Forsøgsarbejdet, har en Interesse i, at deres Eksamen i det almindelige Omdømme ikke løber nogen Risiko for at vurderes lavere end Eksamen fra andre Seminarier, og deres Elever har en ikke mindre Interesse i det. Det maa derfor anses for rimeligt og rigtigt at fastholde de beskikkede Censurers Medvirken ved Forsøgsseminarier lige saa fuldt som andetsteds. De Myndigheder, der ansætter Lærerne, har et berettiget Krav paa, at beskikkede Censorer anvendes i samme Omfang ved samtlige Seminarier. Det maa antages, at beskikkede Censorer giver større Sikkerhed for Ensartethed i Karaktergivningen Landet over, end man ellers kunde opnaa. Heri